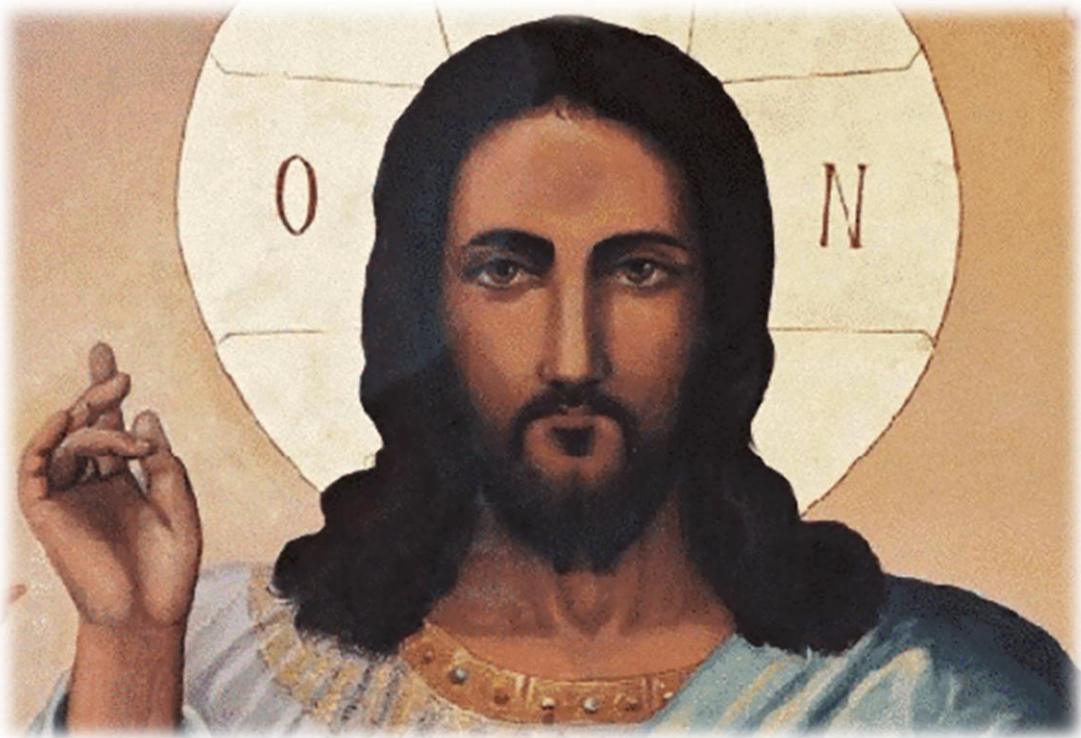

Φίλοι και αδελφοί του Κυρίου.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Στην εποχή της Παλαιάς Διαθήκης οι Εβραίοι που ήσαν δούλοι σε ομοεθνείς τους ελευθερώνονταν όλοι μαζί κάθε έβδομο έτος, στο έτος της αφέσεως. Ο πωλούμενος Ισραηλίτης ήξερε ότι θα ήταν δούλος το πολύ για έξι χρόνια, γι' αυτό άλλωστε η τιμή κυμαινόταν ανάλογα με το πόσο κοντά βρισκόταν το καθορισμένο έτος.

Αν όμως συνέβαινε ν' αγαπήσει τον αυθέντη του και δεν ήθελε να χειραφετηθεί, τότε εκείνος τρυπούσε το αυτί του δούλου με σουβλί στη θύρα του σπιτιού. Με το συμβολικό αυτό ενέργημα ο δούλος έμενε πια για πάντα δούλος κοντά στον κύριο που είχε αγαπήσει ολόθυμα και ολοκάρδια (Δευτ. 15.12-17· Έξ. 21.2-6).

Η όλη διαδικασία θυμίζει το τρύπημα ή μάλλον τα τρυπήματα των δούλων του Χριστού. Ο απόστολος Παύλος μίλησε για «τα στίγματα του Κυρίου Ιησού εν τω σώματί» τους (Γαλ. 6.17), που τους ανάβλυζαν πηγή χαράς, «ότι υπέρ του ονόματος αυτού κατηξιώθησαν ατιμασθήναι» (Πρ. 5.42). Εμείς χαιρόμαστε όταν «αξιωνόμαστε» να μην πάθουμε κάτι – αυτοί χαιρόνταν όταν αξιωνόνταν να πάθουν πολλά...

Αλλά και πέρα από την αισθητή διάσταση δεν πήγαινε πίσω και η νοητή, και μάλιστα κυρίως αυτή. Κατατρυπούσαν και σταύρωναν τη σάρκα «συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις» (Γαλ. 5.24). Πώς άρα ήταν δυνατό να ξεμακρύνουν από το μέγαρο του λατρευτού Κυρίου τους; Πάντοτε μέσα στην αγάπη Του, κοντά Του, απολαμβάνοντας την αναστροφή Του, στο αιώνιο ιωβηλαίο της χαράς και της ευλογίας – το εβραϊκό ιωβηλαίο που πανηγυριζόταν κάθε εφτά επί εφτά χρόνια, δηλαδή κάθε πεντηκοστό χρόνο, διαρκούσε μόνο ένα έτος (Λευϊτ. 25.8-55).

Αν δε αλληγορήσουμε το τρύπημα του αυτιού, τα λόγια και οι λογισμοί του δαίμονα δεν πρέπει να εισέρχονται στον φυσικό πόρο του αυτιού και δια τούτου στο μυαλό των δούλων του Θεού και να το νερουλιάζουν. Πρέπει να εκτρέπονται και να εισέρχονται ατελέσφορα στην τρυπίτσα του αυτιού – πολεμική παράλλαξη και παραλλαγή προς εξαπάτηση του απατεώνα.

Το Πάθος του Σωτήρα ήταν το τίμημα που κατέβαλε για να γίνει κύριός μας, ο δε Πατήρ «εγείρας αυτόν εκ νεκρών... πάντα υπέταξεν υπό τους πόδας αυτού» (Εφ. 1.20-22).

Όταν ακούμε για δουλεία αισθανόμαστε απώθηση, γιατί πράγματι ο εν λόγω θεσμός της αρχαιότητας ήταν στυγνά απάνθρωπος, επαχθέστατος και εξευτελιστικότατος. Ωστόσο εδώ δεν έχουμε τέτοιας υφής δουλεία, μα θυσία του Κυρίου. Ο καλότατος και ερασιμιότατος εξουσιαστής και Θεός μας δεν μας έχει δούλους αλλά φίλους· και τι φίλους! ακριβούς και προσφιλέστατους. Αντί για ακριβούς στην τιμή δούλους, ακριβούς φίλους. Το διαβεβαίωσε με λόγο και έργο: «Μείζονα ταύτης αγάπην ουδείς έχει, ίνα τις την ψυχήν αυτού θη υπέρ των φίλων αυτού... ουκέτι υμάς λέγω δούλους... υμάς δε είρηκα φίλους... ουχ υμείς με εξελέξασθε, αλλ' εγώ εξελεξάμην υμάς» (Ιω. 15.13-16).

Το πανάχραντο αίμα Του μας κατέστησε όχι δούλους Του οικιακούς, αλλά φίλους Του, και ακόμη εκπληκτικότερα οικείους Του, αδελφούς Του! Γίναμε «θείας κοινωνοί φύσεως», καθώς θριαμβολογεί ο απόστολος Πέτρος (Β' Πέτρ. 1.4), θεάδελφοι τρόπο τινά, «εις το είναι αυτόν

πρωτότοκον εν πολλοίς αδελφοίς» (Ρωμ. 8.29). Κάποτε μάλιστα, στην Καπερναούμ, τους μαθητές Του μα και κάθε ενεργό πιστό, τους είχε τοποθετήσει σε βαθμίδα ανώτερη από τους κατά σάρκα στενούς συγγενείς Του.

Όταν δηλαδή του ανηγγέλθη ότι είχαν έρθει η μητέρα και οι αδελφοί Του και Τον ζητούσαν έξω, αποκρίθηκε «λέγων· τίς εστιν η μήτηρ μου ή οι αδελφοί μου; και περιβλεψάμενος κύκλω τους περί αυτόν καθημένους λέγει· ίδε η μήτηρ μου και οι αδελφοί μου· ος γαρ αν ποιήση το θέλημα του Θεού, ούτος αδελφός μου και αδελφή μου και μήτηρ εστί» (Μάρκ. 3.32-35) – οπωσδήποτε η Θεοτόκος ήταν μητέρα Του και φυσικά και μεταφορικά ως παν-αγία, ενώ οι αδελφοί Του δεν Τον είχαν αποδεχθεί ακόμη.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>